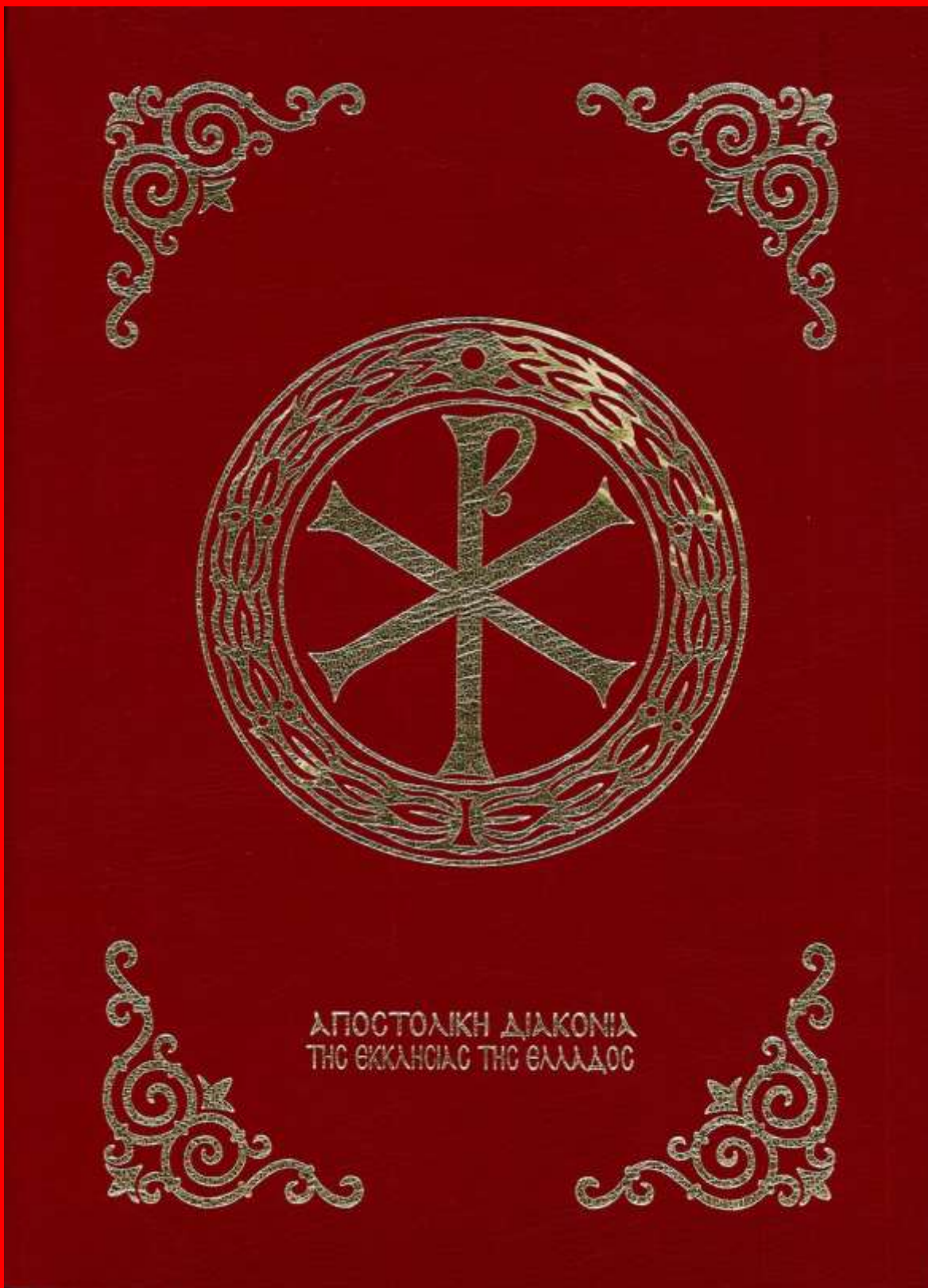

TEZAU LITURGIC
4 MARTIE

VIATA
SF. CUVIOS
GHERASIM
DE LA IORDAN

ATENA, 2010

Βίος καὶ πολιτεία τοῦ Ὁσίου Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου

Ἡ μνήμη του τελεῖται σὺς 4 Μαρτίου

Στίχ. Ὑπηρέτης θῆρ τῷ Γερασίμῳ γέρας,
Θῆρας παθῶν κτείναντι πρὶν λῆξαι βίου.

Τῇ δὲ τετάρτῃ Γεράσιμος βιότοιο ἀπέπτυ.

Παιδικὰ καὶ νεανικὰ χρόνια τοῦ Ὁσίου Γερασίμου

Στὰ πολὺ παλιὰ χρόνια, πρὶν περάσουν τετρακόσια χρόνια ἀπὸ τὴν γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γεννήθηκε στὰ Μύρα τῆς Λυκίας ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἀγίους τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Ὁσιος Γεράσιμος ὁ Ἰορδανίτης.

Τὰ Μύρα ἦταν ἀρχαῖα πόλη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ποὺ ἦταν Ἑλληνικὴ ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Βυζαντίου τὰ Μύρα ἔγιναν πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας τῆς Λυκίας καὶ μέχρι τὸν 17ο αἰῶνα ἦταν ἔδρα ἐπισκόπου. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους τῶν Μύρων, ἦταν καὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ προστάτης τῶν θαλασσῶν. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος λάμπρυνε μὲ τὴν παρουσία του τὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο τῶν Μύρων κατὰ τὸν 4ο αἰῶνα καὶ πέθανε λίγα χρόνια πρὶν γεννηθεῖ ὁ Ὁσιος Γεράσιμος. Τὰ εῤεῖπια ποὺ σώζονται δείχνουν

ὅτι τὰ Μύρα βρίσκονται τέσσερα χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὴν θάλασσα.

Ὁ εὐλογημένος Γεράσιμος γεννήθηκε ὅταν αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου ἦταν ὁ Ζήνων, μεταξὺ 376 καὶ 391 μ.Χ. Οἱ γονεῖς του ἦσαν πλούσιοι, εὐσεβεῖς καὶ εὐλαβεῖς χριστιανοί. Τὰ ἄφθονα ὑλικά ἀγαθὰ δὲν τοὺς ἐμπόδισαν νὰ ἔχουν αὐστηρὲς ἠθικὲς ἀρχές. Τὸν πολυαγαπημένο τους γιὸ τὸν ἀνάθρεψαν σύμφωνα μὲ τὰ ἀθάνατα διδάγματα τῆς Ἁγίας μας Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Τοῦ ἔδωσαν μιὰ τέλεια χριστιανικὴ ἀνατροφή.

Ὅσο μεγάλωνε ὁ χαριτωμένος Γεράσιμος, τόσο πρὶν πολὺ πλουτιζόταν μὲ ἄφθονες ἀρετές, πρὶν τοῦ χάριζε ὁ φωτοδότης Χριστός. Δὲν ἤθελε νὰ ζεῖ ὅπως οἱ πρὶν πολλοὶ νέοι τῆς ἐποχῆς του καὶ νὰ φροντίζει μόνον τὸ σῶμα του, παραμελώντας τὴν ἀθάνατη ψυχὴ του. Ἦταν φρόνιμος καὶ προσεκτικός. Καταλάβαινε πρὶν ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου πάνω στὴν γῆ εἶναι προσωρινή, ἐνῶ ὁ Παράδεισος εἶναι παντοτινὸς καὶ αἰώνιος. Ὁ μέγανος σεβασμὸς στὸ Θεὸ ριζώθηκε γιὰ καλὰ σὰ τρῖςβαθὰ τῆς ψυχῆς του ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια. Οἱ γονεῖς του τὸν ἀφιέρωσαν ἀπὸ βρέφος στὸν Θεὸ καὶ ἀπὸ παιδὶ ζοῦσε τὴν μοναχικὴ ζωὴ σὲ κοινόβιο μοναστήρι.

Σὲ κοινόβιο Μοναστήρι - Στὴν ἔρημο τῆς Λυκίας

Ἡ ἀκλόνητη πίστη τοῦ γνωστικοῦ Γερασίμου καὶ ὁ διακαής του πόθος νὰ γίνει μοναχὸς τὸν ὀδήγησαν στὴν ἀπόφαση νὰ ἐγκαταλείψει ὀριστικὰ τὴν κοσμικὴ ζωὴ. Ἀφοῦ μοίρασε τὰ πλούσια ὑπάρχοντά του στοὺς φτωχοὺς, ἀφιερώθηκε στὴν ἡρεμὴ καὶ ἀπλὴ ζωὴ τῶν καλογήρων. Ἐγίνε ἐπίσημα μοναχὸς, ἔδιωξε κάθε κοσμικὴ φροντίδα καὶ ἀφοσιώθηκε μὲ ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς του, στὴν ἀπόκτηση τῶν γνήσιων ἀρετῶν. Στὴν ἀρχὴ ἔγινε μοναχὸς σὲ κοινόβιο μοναστήρι.

Κοινόβιο λέγεται τὸ μοναστήρι σὸ ὁποῖο ζοῦν μαζὶ πολλοὶ μοναχοί, ἐκκλησιάζονται ὅλοι μαζὶ, ὑπακούουν καὶ ἐξομολογοῦνται στὸν ἴδιο ἡγούμενο, τὸ γέροντά τους, τρῶνε σὲ κοινὸ τραπέζι, καθένας τους κάνει κάποια ἐργασία, τὸ διακόνημα, καὶ δὲν ἔχουν δικά τους χρήματα ἢ ὁποιαδήποτε περιουσία.

Ἀφοῦ πέρασε ἀρκετὸ καιρὸ σὲ κοινόβιο, ὁ ἐνάρετος Γεράσιμος ἀπόκτησε πείρα τῆς μοναχικῆς ζωῆς καὶ προόδευσε περισσότερο στὶς ἀσκητικὲς ἀρετές. Τότε, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ γέροντά του, ἔφυγε ἀπὸ τὸ κοινόβιο καὶ ζοῦσε μόνος του, σὰν ἀσκητῆς, στοὺς πιὸ ἀπρόσιτους καὶ ἔρημους τόπους τῆς Λυκίας.

Ὁ καλοκάγαθος Γεράσιμος δὲν ἀγαποῦσε νὰ ζεῖ ὅπως οἱ περισσότεροὶ νέοι τῆς ἐποχῆς του, ποὺ φρόντιζαν μόνον τὸ σῶμα τους καὶ ἀδιαφοροῦσαν γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ἀθάνατης ψυχῆς τους. Ἦξερε ὅτι ἡ νηστεία, ἡ

ἀγρυπνία καὶ ἡ προσευχή, μαζί με τις ἄλλες ἀρετὲς ποὺ καλλιεργοῦσε συστηματικά, ἦταν τὰ σκαλοπάτια ποὺ θὰ τὸν ὀδηγοῦσαν στὴν Αἰώνιο Βασιλεία.

Ἀγωνιζόταν συνέχεια γιὰ νὰ καθαρῖσει τὴν ψυχὴ του ἀπὸ κάθε πάθος καὶ ἀκαθαρσία κι ἔτσι νὰ φωτισθεῖ ὁ νοῦς του ἀπὸ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Μὲ εὐχαρίστηση ἀπέφευγε τὰ πολλὰ καὶ νόστιμα φαγητὰ καὶ καθετὶ ποὺ βάραινε τὴν κοιλιά τὸ θεωροῦσε βάρος καὶ ἐνόχληση γιὰ τὴ φύση. Ἔτσι ὁ νοῦς του διατηροῦνταν καθαρὸς καὶ ἥσυχος.

Κοιμόταν πολὺ λίγο, ὅσο χρειαζόταν γιὰ νὰ διατηρεῖται στὴ ζωὴ καὶ δὲν ἀπέφευγε τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους. Ἀγαποῦσε ν' ἀσχολεῖται μὲ τις ἀγρυπνίες, τις προσευχὲς καὶ τὴ μελέτη τῶν ἁγίων πατέρων. Γιὰ τὸ θέμα τοῦ ὕπνου ἔλεγε: «Ὅποιος θέλει νὰ ζήσει περισσότερο, πρέπει νὰ κοιμᾶται λιγότερο. Ὁ πολὺς ὕπνος κάνει τὸ σῶμα ἀδύναμο καὶ ἀσθενικό. Ζωὴ εἶναι κυρίως τὸ μέρος τοῦ χρόνου κατὰ τὸ ὁποῖο εἴμαστε ξύπνιοι. Γι' αὐτὸ οἱ παλιοὶ σοφοὶ ἔλεγαν τὸν ὕπνο ἀδελφὸ τοῦ θανάτου. Τὸ κρεβάτι εἶναι ἓνα εἶδος φερέτρου, διότι μᾶς ἐμποδίζει ἀπὸ τὴν ἐνέργεια, ποὺ εἶναι ἡ βάση τῆς ζωῆς».

Ὁ γενναῖος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ, ἐφαρμόζοντας ὅσα πίστευε, κοιμόταν μόνο ὅσο τοῦ ἦταν ἀναγκαῖο, ὅσο τοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ ζεῖ. Τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς του τὸν ἐξόδευε σὲ προσευχή, σὲ μελέτη, σὲ

αὐτοεξέταση, σὲ ἀγαθοεργίες καὶ σὲ ἄλλο Θεάρεστο ἔργο. Μὲ τοὺς πολύμοχθους ἀγῶνες τοῦ στὴν ἔρημο τῆς πατρίδας τοῦ, τῆς Λυκίας, ὁ μακάριος Γεράσιμος ἔδειξε στοὺς μοναχοὺς τὸν ὀρθόδοξο δρόμο τῆς μοναχικῆς ζωῆς. Πάλεψε σκληρὰ ἐναντίον τῶν δαιμόνων, ἀσκήτεψε γιὰ ἀρκετὸ χρόνο μὲ ἰδρῶτες, πόνους καὶ μόχθους καὶ στὸ τέλος ἀναδείχθηκε νικητῆς.

Στοὺς Ἁγίους Τόπους - Κοντὰ στὸν Μέγα Εὐθύμιο -
Στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου

Ἀπὸ μικρὸς ὁ Ἀββὰς Γεράσιμος εἶχε μεγάλο πόθο νὰ ἐπισκεφθεῖ τοὺς Ἁγίους Τόπους. Ὁ σκοπὸς τῆς σφοδρῆς αὐτῆς ἐπιθυμίας τοῦ ἦταν διπλός. Ἦθελε νὰ προσκυνήσῃ τὰ μέρη ποὺ ἀγίασε μὲ τὸν παρουσία Του ὁ Πανάγιος Θεάνθρωπος Χριστὸς καὶ νὰ ἀσκητεύσῃ στὰ θεοβάδιστα μέρη τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου. Θεωροῦσε τὴν ἔρημο καταλληλότερη γιὰ τοὺς μεγαλύτερους ἀσκητικούς ἀγῶνες, τοὺς ὁποίους πάντοτε ἀγαποῦσε.

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ πολλοὶ διαλεχτοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴ Δύση, ἔπαιρναν τὸ δρόμο ποὺ ὀδηγοῦσε στὴν Ἁγία Πόλη, τὴν Ἱερουσαλήμ. Ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτοὺς, ἀφοῦ προσκυνοῦσαν τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἐπέστρεφαν χαρούμενοι στὶς πατρίδες τους. Ἄλλοι πάλι ἀφιέρωναν τὸν ἑαυτό τους στὸ Θεὸ καὶ ἔμεναν μόνιμα στὰ ἀγιασμένα αὐτὰ μέρη καὶ γίνονταν

μοναχοί. Μερικοί ἐγκαταστάθηκαν στὶς ἐρήμους καὶ ἴδρυσαν μοναστήρια. Τέτοιοι ἦσαν ὁ Μέγας Εὐθύμιος, ὁ Θεόκτιστος, ὁ Κυριακὸς ὁ Ἀναχωρητὴς καὶ ἄλλοι.

Ἐπιτέλους ὁ εὐσεβὴς πόθος τοῦ Ὁσίου Γερασίμου νὰ προσκυνήσει τοὺς τόπους ποὺ ἀγίασε μὲ τὴν παρουσία Του ὁ Κύριος μας πραγματοποιεῖται. Τὸ 451 μ.Χ. φτάνει στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ προσκυνεῖ τὸν Πανάγιο Τάφο καὶ τὰ ἄλλα ἱερὰ προσκυνήματα. Τὸ ἴδιο ἔτος εἶχε φτάσει ἐκεῖ καὶ ὁ Ἀββὰς Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἄλλη, μεγάλη του ἐπιθυμία πραγματοποιεῖται. Ὁ πανάγαθος Θεὸς στέλνει πλοῦσια τὴν εὐλογία Του στοὺς γνήσιους στρατιῶτες Του. Μετὰ τὴν προσκύνηση στὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Γεράσιμος καταφεύγει στὴν ἔρημο τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης γιὰ νὰ ἀσκητεύσει. Ἀφοῦ ἄκουσε γιὰ τὴ φήμη τοῦ Ὁσίου Εὐθυμίου, ποὺ ἀσκήτεψε τότε στὴ γειτονικὴ ἔρημο τοῦ Ρουβᾶ, πῆγε κοντά του γιὰ λίγο καιρὸ καὶ τὸν συμβουλευτήκε. Πολὺ ὠφελημένος ἀπὸ τὴν πείρα καὶ τὶς συμβουλὲς τοῦ γίγαντα αὐτοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, φτάνει στὴ γειτονικὴ ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου ἀποφασίζει νὰ ἐγκατασταθεῖ μόνιμα καὶ νὰ περάσει μὲ αὐστηρὴ ἄσκηση τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τοῦ ἐπιγείου βίου του.

Μετὰ τὴν ἐγκατάστασή του στὴν περιοχὴ τοῦ Ἰορδάνου, ὁ Ὁσιος συνέχισε τοὺς σκληροὺς

ἀσκητικούς ἀγῶνες του. Ὁ ἀγῶνας του ἦταν πολὺ δύσκολος καὶ κουραστικός, διότι γινόταν ἐναντίον τοῦ σατανᾶ, ποὺ μισεῖ πολὺ τοὺς ἀνθρώπους καὶ θέλει τὴν καταστροφή τους, ὀδηγώντας τους μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό, σὴν αἰώνια κόλαση. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων δυσκολιῶν ἐδῶ εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσει καὶ τὸν ἀφόρητο καύσωνα, διότι ἡ περιοχή εἶναι ἔρημος καὶ βρίσκεται σχεδὸν τετρακόσια μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς Μεσογείου.

Τέτοιους σκληροὺς ἀγῶνες ἔκανε ὁ Γεράσιμος σ' αὐτὴ τὴν ἔρημη περιοχή. Ἡ θεία χάρις ὅμως τὸν ἐνδυνάμωνε καὶ μὲ ἀκαταμάχτητα ὄπλα τῆ βαθιὰ πίστη, τὴν ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ ἔφτασε σὴν τελικὴ νίκη. Ἔτσι μετὰ τὸ θάνατό του ἡ Ἐκκλησία μας τὸν ἀνακήρυξε ἅγιο. Εἶναι γνωστὸς ὡς ὁ Ὁσιος Γεράσιμος ὁ Ἰορδανίτης καὶ τὸν τιμοῦμε στὶς τέσσερις Μαρτίου. (Ὁσιοὶ λέγονται οἱ ἅγιοι ποὺ πεθαίνουν εἰρηνικά, εἴτε στὰ γεράματά τους, εἴτε ἀπὸ κάποια ἀρρώστια. Οἱ ἅγιοι ποὺ θανατώνονται βίαια καὶ ὑποφέρουν πολλὰ βάσανα, διότι δὲν ἀρνοῦνται τὸ Χριστό, λέγονται μάρτυρες.)

Τώρα ὁ Ἅγιος ζεῖ μέσα σὴν ἀγαπημένη του ἔρημο. Ἀγωνίζεται ἀδιάκοπα γιὰ ν' ἀποκτήσει μεγαλύτερες ἀρετές. Δὲν ἤθελε νὰ μένει στάσιμος, ἀλλὰ ἤθελε κάθε μέρα νὰ ξεπερνᾶ τὸν ἑαυτό του στοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς. Ποτέ του δὲν ἐκοίταζε πίσω ἀλλὰ μπροστὰ. Ὀπλισμένος μὲ τὰ ἀνίκητα ὄπλα

τῆς ἀρετῆς καὶ δυναμωμένος μετὰ τῆς Θεῆς Χάρης, νικᾷ τοὺς δαίμονες καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ τραποῦν σὲ ἄτακτη φυγή.

Ἡ φωνὴ του ἔλκει σὰν μαγνήτης κοντὰ του πολλοὺς μοναχοὺς καὶ ἀσκητὲς, ἀπὸ διάφορα μέρη, ποὺ ἤθελαν νὰ τὸν ἔχουν ὁδηγὸ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τους. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ποὺ ἤθελαν νὰ γίνουν μαθητὲς του ἦσαν καὶ ὀρισμένοι ξακουστοὶ μοναχοὶ καὶ μεγάλοι ἀσκητὲς τῆς ἐρήμου.

Βλέποντας ὁ Ὅσιος τόσοι ἀσκητὲς νὰ τὸν περιτριγυρίζουν, ὅπως οἱ μέλισσες κυκλώνουν τὴν κηρήθρα, ἀποφασίζει νὰ ἰδρύσει κοινόβιο μοναστήρι καὶ λαύρα ἓνα περίπου μίλι μακριὰ ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ.

Ἡ λαύρα ἀποτελεῖται ἀπὸ σπηλιές, σὲ καθεμιὰ ἀπὸ τίς ὁποῖες μένει μόνος του ἓνας μοναχός. Στὴ λαύρα ἔμεναν οἱ μεγαλύτεροι μοναχοὶ κι αὐτοὶ ποὺ εἶχαν πείρα στὴ μοναχικὴ ζωὴ. Στὸ κοινόβιο ζοῦσαν οἱ νεότεροι καὶ οἱ ἀρχάριοι.

Ἐπειδὴ ὁ θεοφόρος Γεράσιμος εἶχε φήμη σπουδαίου ἀσκητῆ, ἡ λαύρα του γέμισε γρήγορα μετὰ μοναχοὺς, ποὺ ζοῦσαν σκορπισμένοι στὴν περιοχὴ τῆς Ἰεριχοῦς καὶ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου. Ἔτσι δίκαια ὁ Ἅγιος ὀνομάστηκε Ἰορδανίτης, διότι ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ κατοίκησε συστηματικὰ σ' αὐτὴν τὴν ἐρημο καὶ συγκέντρωσε ἐδῶ μοναχοὺς.

Τὸ κοινόβιο μοναστήρι βρισκόταν στὴ μέση τῆς λαύρας. Ὅσοι ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς τοῦ κοινοβίου τηροῦσαν τοὺς κανόνες ποὺ ἔβαζε ὁ Ἅγιος καὶ ἔκαναν ἀσκητικὴ ζωὴ, μετὰ ἀπὸ μακροχρόνιους ἀγῶνες, μποροῦσαν νὰ ἐγκατασταθοῦν σὲ ξεχωριστὰ κελιά, στὴ λαύρα.

Ὁ Ἅγιος Γεράσιμος εἶναι ὁ πρῶτος ἰδρυτὴς τοῦ κοινοβιακοῦ καὶ τοῦ ἀναχωρητικοῦ βίου. Ἀναχωρητὲς λέγονταν οἱ μοναχοὶ ποὺ ζοῦσαν στὴ λαύρα.

Οἱ κανόνες ποὺ ἔβαλε ὁ Ἅγιος στοὺς Ἀναχωρητὲς

Ὁ Ὅσιος μᾶς ἀγαποῦσε πολὺ τὴ ζωὴ τῶν ἀναχωρητῶν. Γι' αὐτὸ περνοῦσε μέρος τῆς μοναχικῆς του ζωῆς στὴν ἔρημο. Κατοικοῦσε κοντὰ στοὺς μαθητὲς του καὶ ἀναγνωρίστηκε ὡς μέγας καθηγητὴς τῆς ἐρήμου, ὅπως ὁ Ἀββᾶς Ἀντώνιος, ὁ Σάββας ὁ Ἁγιασμένος, ὁ Μέγας Εὐθύμιος, ὁ Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης καὶ ἄλλοι.

Οἱ μοναχοὶ ποὺ ζοῦσαν στὴ λαύρα λέγονταν ἀναχωρητὲς, διότι ἔφευγαν (ἀναχωροῦσαν) ἀπὸ τὸ κοινόβιο καὶ ζοῦσαν μόνοι στὶς σπηλιὲς τῆς ἐρήμου. Ἀργότερα πολλοὶ μοναχοὶ ἀπὸ ὅλα σχεδὸν τὰ μοναστήρια ἔφευγαν στὴν ἔρημο, στὴν ἀρχὴ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ ἐπέστρεφαν τὸ Σάββατο τοῦ Λαζάρου.

Ένας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Ἀββὰς Ζωσιμᾶς ποὺ ἐξομολόγησε, κοινώνησε καὶ ἔθαψε, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς λιονταριοῦ, τὴν Ὁσία Μαρία τὴν Αἰγυπτία. Αὐτὴ ἔζησε 47 χρόνια στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου, κοντὰ στοῦ μοναστήρι τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου. Μάλιστα κοντὰ στοῦ μοναστήρι σώζεται μιὰ σπηλιὰ ἀπόκρημνη, ὅπου ἡ παράδοση λέει ὅτι κατοικοῦσε ἡ Ὁσία γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ.

Στοὺς μοναχοὺς ποὺ ζοῦσαν στὴ λαύρα ὁ Γεράσιμος ἔδωσε ἐντολὴ νὰ ζοῦν σύμφωνα μὲ τοὺς πιὸ κάτω αὐστηροὺς κανόνες:

Τὶς πέντε ἡμέρες τῆς ἐβδομάδας ὁ καθένας νὰ ἡσυχάζει στοῦ κελί του. Νὰ τρῶει μόνο ψωμὶ καὶ φοινίκια καὶ νὰ πίνει νερό. Τὸ Σάββατο καὶ τὴν Κυριακὴ νὰ πηγαίνουν στοῦ ναοῦ τοῦ μοναστηριοῦ, νὰ ψάλλουν, νὰ ἐξομολογοῦνται, νὰ συμμετέχουν στὴ Θεία Λειτουργία καὶ Θεία Κοινωνία καὶ μετὰ νὰ τρῶνε στοῦ Κοινόβιο μαγειρεμένο φαγητὸ καὶ νὰ πίνουν καὶ λίγο κρασί.

Πρόσταξε στὰ κελιά τους νὰ μὴν ἔχουν τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα, νὰ μὴν ἀνάβουν λυχνάρι ἢ φωτιὰ καὶ νὰ μὴν τρῶνε μαγειρεμένο φαγητό. Ἀπέφευγαν ἐπίσης τὴν γαστριμαργία καὶ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, ὅπως τὴν λύπη, τὴν ὀργή, τὴν δειλία καὶ τὴν λήθη.

Καθένας ἦταν ὑπόχρεος νὰ συνεισφέρει στὸ Κοινόβιο ἀπὸ τὸ ἐργόχειρό του, κάθε Σάββατο, πὸν θὰ ἐρχόταν σ' αὐτό. Τὸ δειλινὸ τῆς Κυριακῆς, ἀφοῦ θὰ ἔπαιρνε τὸ ἐφόδιό του γιὰ ὅλη τὴν ἐβδομάδα, δηλαδὴ ψωμί, καρποὺς φοινικιάς, νερὸ καὶ κλαδιά, ἀναχωροῦσε γιὰ τὸ κελί του.

Δὲν εἶχαν ἄλλη ἐνδυμασία, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκείνη πὸν φοροῦσαν. Ὡς στρῶμα εἶχαν ψαθὴ ἢ κάποιον ἐλαφρὸ σκέπασμα. Εἶχαν ἓνα πήλινο ἀγγεῖο γιὰ νερό, γιὰ νὰ πίνουν καὶ γιὰ νὰ διατηροῦν φρέσκα τὰ κλαδιά πὸν θὰ ἔπλεκαν. Ὅταν ἐβγαιναν ἀπὸ τὰ κελιά τους ἔπρεπε νὰ τὰ ἀφήνουν ἀνοικτά, ὥστε ὅποιος ἠθέλε νὰ μπορεῖ νὰ μπαίνει σ' αὐτὰ καὶ νὰ παίρνει ὅ,τι χρειάζεται. Ὅλα τὰ πράγματα ἦσαν κοινά.

Ὅρισμένοι κάτοικοι τῆς Ἱεριχοῦς, πὸν βρίσκεται κοντὰ στὸ μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Γερασίμου, λυποῦνταν τοὺς ἀσκητὲς καὶ τοὺς πήγαιναν κάθε Σάββατο καὶ Κυριακὴ λιτὰ φαγητὰ καὶ τρόφιμα. Αὐτοὶ ὅμως δὲν τὰ δέχονταν καὶ γιὰ νὰ τοὺς ἀποφύγουν ἔφευγαν μακριά.

Ὁ ἴδιος ὁ Ὁσιος τηροῦσε ὅλους αὐτοὺς τοὺς κανόνες καὶ ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς δὲν ἔτρωγε τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Θεία Κοινωνία, πὸν ἔπαιρνε τὴν Κυριακὴ.

Ἀφοῦ ἔζησε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ Ὅσιος Γεράσιμος ὁ Ἀναχωρητῆς, δικαίως ἔγινε πρότυπο ἀρετῆς καὶ σωτηρίας.

Φρόντιζε περισσότερο γιὰ τὴν πνευματικὴ ἐργασία, ἀλλὰ δὲν παραμελοῦσε τελείως καὶ τὴν πρακτικὴ. Ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε μεγάλη χάρη. Τέτοια χάρη εἶχε ὅπως ὁ Ἀδάμ, πρὶν ἀπὸ τὴν παρακοή.

Ὁ Ἀββὰς Γεράσιμος καὶ τὸ Λιοντάρι

Σὲ τέτοια πνευματικὰ ὕψη εἶχε φτάσει ὁ Ὅσιος Γεράσιμος, ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια θηρία ἀκόμη τὸν σέβονταν, τὸν ὑπάκουαν καὶ τὸν ὑπηρετοῦσαν. Ἡ μεγάλη χάρη ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεὸς φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Ὁσίου μὲ τὸ Λιοντάρι.

Ὁ Γεράσιμος εἰκονίζεται πάντοτε μὲ ἓνα λιοντάρι. Γιατί ἄραγε; Διότι αὐτὸ ἔζησε κοντὰ στὸν Ὅσιο καὶ τὸν ὑπηρετοῦσε μὲ θαυμαστὸ τρόπο, ὅσο καιρὸ ζοῦσε. Ἀλλὰ καὶ ὅταν κοιμήθηκε ὁ Γεράσιμος, τὸν ἀκολούθησε μὲ παράδοξο τρόπο, ἀφοῦ πέθανε πάνω στὸν τάφο του ἀπὸ ὑπερβολικὴ λύπη.

Κάποια ἡμέρα, ἐνῶ ὁ Ἅγιος περπατοῦσε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου, συναντήθηκε μὲ ἓνα λιοντάρι. Μόλις τὸ θηρίο τὸν ἀντίκρισε, ἄρχισε νὰ βρυχᾶται μὲ παρακλητικὸ τρόπο καὶ νὰ ἀνασηκώνει μὲ δυσκολία τὸ ἓνα του πόδι.

Τί εἶχε συμβεῖ; Ἕνα μυτερό κομμάτι καλαμιοῦ τοῦ εἶχε μπηχθεῖ στοῦ πόδι με ἀποτέλεσμα αὐτό νά πρησθεῖ, νά γεμίσει πύον καί νά μήν μπορεῖ νά περπατήσῃ ἀπό τοὺς πόνους.

Ὅταν ὁ Ἀββὰς εἶδε τὴ δύσκολη θέση στὴν ὁποία βρισκόταν τὸ λιοντάρι, τὸ λυπήθηκε. Ἀφοῦ τὸ πλησίασε, κάθισε σὲ μιὰ πέτρα, πῆρε τὸ πόδι τοῦ λιονταριοῦ καί τὸ ἐξέτασε προσεκτικά. Τὸ ἔσχισε με ἓνα σουγιά, ἔβγαλε τὸ καλάμι με πολλὰ ὑγρὰ καί πύο καί καθάρισε καλὰ τὴν πληγὴ. Μετὰ τὴν ἔδεσε καλὰ με ἓνα πανὶ καί ἔδιωξε τὸ λιοντάρι. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔφευγε. Ἀφοῦ θεραπεύτηκε, ἔμεινε κοντὰ στὸν Ὅσιο, δὲν τὸν ἄφησε ποτὲ πιά, ἡμέρεψε σὰν πρόβατο καί τὸν ἀκολουθοῦσε σὰν γνήσιος μαθητὴς του. Ὁ Γεράσιμος θαύμαζε τὴ μεγάλη εὐγνωμοσύνη τοῦ θηρίου, ποὺ σπανιότατα τὴ συναντᾷ στοὺς ἀνθρώπους.

Ἀπὸ τότε ὁ γέροντας ἔτρεφε τὸ λιοντάρι, δίνοντάς του ψωμὶ καί βρεγμένα ὄσπρια. Στὴ Λαύρα, δηλαδὴ στὶς σπηλιές, ὑπῆρχε ἓνα γαῖδούρι ποὺ ἔφερνε νερὸ ἀπὸ τὸν ποταμὸ Ἰορδάνη γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν ἀσκητῶν. Ὁ Ἅγιος ἀνέθεσε τὴ φύλαξη αὐτοῦ τοῦ ζώου στοῦ λιοντάρι. Ἦταν ὑπεύθυνο νά τὸ βόσκει κοντὰ στὸν ποταμὸ καί νά τὸ προσέχει κατὰ τὴ διαδρομὴ του. Ὁ γέροντας ἐμπιστεύθηκε στοῦ θηρίου τὸ γαῖδούρι, ὅπως σὲ μικρὸ βοσκὸ ἓνα πρόβατο. Τὸ λιοντάρι ἔκανε αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα. Ἄλλοτε ἀκολουθοῦσε τὸ γαῖδούρι, περιτριγυρίζοντας τὸ

προστατευτικά σαν σκύλος, ἄλλοτε καθόταν κοντά του, ἢ πρόσεχε τοὺς γύρω δρόμους, ὅταν ἐκεῖνο ἔβσκε. Ὅσοι τὸ ἔβλεπαν ἀποροῦσαν, σταυροκοποῦνταν καὶ θαύμαζαν γιὰ τὸ παράξενο αὐτὸ θέαμα.

Κάποτε τὸ λιοντάρι καὶ τὸ γαῖδούρι χώρισαν γιὰ λίγη ὥρα. Αὐτὸ ἐγινε εἴτε διότι τὸ λιοντάρι ἀποκοιμήθηκε εἴτε διότι ἀπομακρύνθηκε γιὰ λίγο, γιὰ νὰ βρεῖ τροφή. Κάποιοι Ἄραβες ἔμποροι καμηλιέρηδες ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ βρῆκαν τὸ γαῖδούρι μονάχο του καὶ τὸ ἔκλεψαν. Ὅταν τὸ λιοντάρι ἀναζήτησε παντοῦ τὸν «φίλο» του καὶ δὲν τὸν βρῆκε, γύρισε στὴ Λαύρα σκυθρωπὸ καὶ λυπημένο.

Ὁ Ὅσιος, μόλις εἶδε τὸ λιοντάρι μόνο του καὶ σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, ὑποψιάστηκε ὅτι θὰ ἔφαγε τὸ γαῖδούρι καὶ μὲ ὕφος γεμάτο σοβαρότητα τοῦ εἶπε:

- Τί συμβαίνει λιοντάρι; Ἐφαγες τὸ γαῖδούρι; Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ξαναγύρισες στὴν προηγούμενὴ σου φύση, ἂν καὶ δοκίμασες νὰ μεταμορφωθεῖς σὲ πρόβατο καὶ ν' ἀποκτήσεις τὴν ιδιότητα τοῦ σκύλου. Ἀλλὰ ἡ φύση νίκησε. Θυμήθηκες τὴν προηγούμενη ὑπερηφάνεια καὶ τὴ βασιλικὴ σου κυριαρχία πάνω στὰ ἄλλα ζῶα, ἐσὺ ὁ φονιάς καὶ πεθύμησες πάλι νὰ εἶσαι ἀρχηγός. Ἀλλὰ ἐγὼ θὰ σὲ ταπεινώσω καὶ θὰ γκρεμίσω τὸν ἐγωισμό σου. Νὰ εἶσαι λοιπὸν, ὄχι

Λιοντάρι, ὅπως πεθύμησες, ἀλλὰ γαῖδαρος κουβαλητής.

Πραγματικὰ τὸ λιοντάρι γίνεται τώρα γαῖδούρι. Ὁ Ὅσιος τὸ διατάζει μὲ ἀπλότητα νὰ ἀναλάβει τὴν ὑπηρεσία τοῦ γαῖδάρου. Φορτωμένο τις στάμνες νὰ μεταφέρει τὸ νερὸ στοὺς μοναχοὺς ἀπὸ τὸν ποταμὸ. Ὑποτάσσεται στὸν Ἅγιο καὶ ἐκτελεῖ τὴν ἐργασία τοῦ γαῖδάρου, ὅπως ἀκριβῶς καὶ προηγουμένως συμπεριφερόταν πρῶτα σὰν ἄρνι καὶ μετὰ σὰν ἔμπιστος σκύλος.

Ἀπὸ τότε ποὺ κλέψανε τὸ γαῖδουράκι πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς. Τὸ λιοντάρι ἐκτελοῦσε τὴ νέα του ὑπηρεσία εὐχάριστα, ἀκούραστα καὶ πρόθυμα.

Μερικοὶ ἀναφέρουν καὶ τὸ παρακάτω περιστατικό: Κάποτε ἓνας στρατιωτικὸς πῆγε νὰ δεῖ τὸ γέροντα. Εἶδε τὸ λιοντάρι νὰ μεταφέρει νερὸ καὶ ἔμεινε ἐκπληκτὸς ἀπὸ τὸ παράξενο αὐτὸ θαῦμα. Τότε ἔδωσε στὸν Ὅσιο τρία χρυσὰ νομίσματα - τόση ἦταν τότε ἡ τιμὴ ἑνὸς γαῖδάρου - καὶ ἀπάλλαξε τὸ λιοντάρι ἀπὸ τὴ δύσκολη δουλειά.

Μιὰ μέρα οἱ Ἄραβες ἔμποροι, ποὺ εἶχαν κλέψει τὸ γαῖδούρι, περνοῦσαν καὶ πάλι ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ Ἰορδάνου, ἔχοντας μαζί τους καὶ τὸ κλεμμένο ζῶο. Τὸ λιοντάρι βρισκόταν τὴν ὥρα ἐκείνη σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο μέρος, γιὰ νὰ μεταφέρει νερὸ. Εἶδε τὸ γαῖδουράκι, τὸ ἀναγνώρισε καὶ ἀφήνοντας τὴν

ιδιότητα τοῦ γαιῖδάρου, παρουσιάζεται σάν λιοντάρι καὶ ἀρχίζει νὰ βρυχᾶται καὶ νὰ στρέφεται ἐναντίον τῶν ἐμπόρων. Αὐτοὶ φοβήθηκαν καὶ τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια, ἀφήνοντας μόνον τοὺς τὰ ζῶα.

Τὸ λιοντάρι ἔπιασε μὲ τὰ δόντια του τὸ σχοινὶ καὶ τράβηξε μαζὶ μὲ τὸ γαιῖδουράκι καὶ ὅλες τὶς καμηῆλες κατὰ τὸ μοναστήρι. Ὅταν ἔφτασαν στὸ μοναστήρι τὸ λιοντάρι ὁδήγησε ὅλα τὰ ζῶα ἔξω ἀπὸ τὸ κελὶ τοῦ Ὁσίου, γεμάτο χαρὰ. Ἦταν πολὺ χαρούμενο, ἔκανε διάφορα πηδήματα καὶ κινήσεις καὶ φαινόταν σάν ἓνας γενναῖος στρατιώτης ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸν πόλεμο φορτωμένος μὲ λάφυρα.

Ὅταν ὁ Ἀββὰς εἶδε τὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ θέαμα, χαμογέλασε, κατάλαβε ὅτι ἄδικα κατηγοροῦσε τὸ λιοντάρι, τὸ ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴ δύσκολη ἐργασία του καὶ τοῦ ἔδωσε καὶ ὄνομα. Τὸ ὀνόμασε λοιπὸν Ἰορδάνη. Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἄλλο σημάδι τῆς μεγάλης χάριτος ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸ Θεὸ ὁ Ἅγιός μας. Ἔδινε ὀνόματα στὰ ἄγρια θηρία καὶ στὰ ἄλλα ζῶα, συνομιλοῦσε μαζὶ τοὺς, ἦσαν ἡμέρα μαζὶ του καὶ τὸν ὑπάκουαν, ὅπως τὸν Ἀδάμ, πρὶν ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα.

Μερικοὶ ἀναφέρουν ὅτι ὁ Ὁσῖος ἐλευθέρωσε τελείως τὸ λιοντάρι καὶ αὐτὸ τὸν ἀποχαιρέτισε κλίνοντας κεφάλι, καὶ χάθηκε στὴν ἀπέραντη ἔρημο. Ὅμως μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα ἐρχόταν στὴ Λαύρα καὶ τὸν

προσκυνοῦσε. Ἄλλοι λέγουν ὅτι ὁ Ἰορδάνης ἔμεινε μετὸν Ὅσιο ἐπὶ πέντε χρόνια, καὶ ἄλλοι λέγουν ὅτι δὲν τὸν ἀποχωρίστηκε ποτέ. Ἄλλοι πάλι ἀναφέρουν ὅτι γύριζε μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Λαύρα γιὰ ἄλλα τρία χρόνια, μέχρι ποῦ ἐκοιμήθη ὁ Ἅγιος.

Στὸ μεταξύ, οἱ ἔμποροι, ἀφοῦ ξεφοβήθηκαν καὶ θαύμασαν, βλέποντας τὸ λιοντάρι νὰ τραβάει τὸ γαϊδούρι ἀπὸ τὸ σχοινί, ἀκολούθησαν ἀπὸ μακριὰ τὸ θηρίο μετὰ τὴ συνοδεία του. Ἐφτασαν καὶ αὐτοὶ στὴ Λαύρα καὶ παρακολούθησαν ὅσα ἔγιναν. Ἐνίωσαν μεγάλη ντροπὴ γιὰ τὴν κακὴ τους πράξη, γονάτισαν καὶ ἔπεσαν μπρούμυτα στὰ πόδια τοῦ Ὁσίου καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς συγχωρέσει. Ζήτησαν τὴν εὐχὴ καὶ τὴν εὐλογία του καὶ τοῦ πρόσφεραν πολλὰ δῶρα, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχαν μεγάλη ἀξία.

Ὁ Ἀββὰς δέχτηκε μερικὰ ἀπὸ τὰ δῶρα τῶν ἐμπόρων, τοὺς ἔδωσε χρήσιμες συμβουλές καὶ ὀρισμένα δῶρα ἀπὸ τὸ μοναστήρι. Τοὺς εὐχήθηκε καὶ τοὺς ἔστειλε στὰ σπίτια τους, μαζί μετὰ τὶς καμῆλες καὶ τὰ ἐμπορεύματά τους. Ἐκεῖνοι ἔφυγαν, εὐχαριστώντας τον. Ἀπὸ τότε ἔρχονταν συχνὰ στὸ μοναστήρι καὶ ἔφερναν μαζί τους πολλὰ δῶρα.

Ὅταν ὁ Ὅσιος Γεράσιμος Ἅγιος ἐκοιμήθη, ὁ Ἰορδάνης ἔτυχε νὰ μὴν εἶναι στὴ Λαύρα. Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἦρθε καὶ ζητοῦσε νὰ βρεῖ τὸ γέροντα καὶ νὰ τὸν

προσκυνήσει. Μάταια ὅμως. Ὁ μέγας εὐεργέτης του δὲ φαινόταν πουθενά.

Μόλις ὁ Ὅσιος Σαββάτιος, ὁ μαθητὴς τοῦ Ὁσίου Γερασίμου, εἶδε τὸ λιοντάρι νὰ ψάχνει τοῦ εἶπε:

- Ἰορδάνη, ὁ Γέροντάς μας, μᾶς ἄφησε ὀρφανούς και ἔφυγε και πῆγε στοὺς οὐρανοὺς, κοντὰ στὸν Κύριο. Ἀλλὰ πάρε τροφή και φάγε.

Τὸ λιοντάρι ὅμως δὲν ἤθελε νὰ φάει. Ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιτάζει ἀνήσυχα ἐδῶ κι ἐκεῖ. Ἦθελε νὰ δεῖ τὸν Γεράσιμο και βρυχοῦνταν δυνατὰ, χωρὶς νὰ σιωπᾷ οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή. Μάταια ὁ Σαββάτιος και οἱ ἄλλοι μοναχοὶ τὸ χἀϊδευαν στὴ ράχη και τοῦ ἔλεγαν νὰ φάει και νὰ ἡσυχάσει. Ὅσο προσπαθοῦσαν νὰ τὸν παρηγορήσουν μὲ λόγια, τόσο δυνατότερα φώναζε. Οἱ μοναχοὶ συγκινήθηκαν και δάκρυσαν, βλέποντας τὴ μεγάλη λύπη ποὺ ἐνιωθε τὸ λιοντάρι, ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε τὸν ἅγιο Γέροντα.

Ὁ Σαββάτιος μὲ νοήματα προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δώσει νὰ καταλάβει ὅτι ὁ Ἅγιος πέθανε. Αὐτὸ ὅμως συνέχιζε νὰ βρυχᾶται λυπημένο και ἀγανακτισμένο. Στὸ τέλος ὁ γέροντας τοῦ εἶπε:

- Ἔλα μαζί μου και θὰ δεῖς τὸν τάφο του.

Ἀφοῦ τὰ εἶπε αὐτὰ ἄρχισε νὰ προχωρεῖ και ὁ Ἰορδάνης τὸν ἀκολουθοῦσε. Ὅταν ἔφτασαν και οἱ δύο στὸν τάφο τοῦ Ὁσίου σταμάτησαν.

Ὁ Σαββάτιος τότε εἶπε:

- Ἐδῶ εἶναι θαμμένος, Ἰορδάνη, ὁ Γέροντας Γεράσιμος.

Στάθηκε ὁ Σαββάτιος κοντὰ στὸν τάφο τοῦ Ὁσίου Γερασίμου, δάκρυσε καὶ ἔβαλε μετάνοια.

Ὅταν τὸν εἶδε τὸ λιοντάρι, ἔκαμε καὶ αὐτὸ μετάνοια. Μετὰ ἔπεσε πάνω στὸν τάφο τοῦ Ὁσίου, κτυποῦσε τὸ κεφάλι του καὶ βρυχήθηκε δυνατὰ.

Ἀπὸ τὸν πολὺ πόνου ποὺ ἔνιωσε, ἐπειδὴ ἔχασε τὸν Ὁσιο, ψόφησε ἀμέσως. Τόσο πολὺ ἀγαποῦσε τὸν Γεράσιμο.

Αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ γεγονὸς ἔγινε ὄχι διότι τὸ λιοντάρι εἶχε λογικὴ ψυχὴ, ἀλλὰ διότι ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ δοξάσει ἔτσι τὸν μεγάλου αὐτὸν πατέρα καὶ μετὰ τὸ θάνατό του.

Τὸ τέλος τοῦ Ὁσίου Γερασίμου

Ἀφοῦ ἔζησε ζωὴ ἀγγελικὴ, μετὰ τοὺς σκληροὺς ἀγῶνες του καὶ τὴ μεγάλη προσφορὰ του στὸ μοναχισμό, εἶχε ἓνα ἡσυχό, ὀσιακὸ τέλος, σὲ ἡλικία περίπου ἑκατὸ χρονῶν ὁ Ἀββὰς Γεράσιμος. Ἐκοιμήθη στὶς τέσσερις Μαρτίου τοῦ ἔτους 475. Ἀπὸ τότε ποὺ ἀνακηρύχθηκε ἅγιος γιορτάζουμε τὴ μνήμη του αὐτὴ τὴν ἡμέρα καὶ πανηγυρίζει τὸ μοναστήρι του, ποὺ βρίσκεται στοὺς Ἁγίους Τόπους, στὴν ἔρημο τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου, κοντὰ στὴν Ἱεριχώ.

Ἡ ἑορτὴ του ἔρχεται, σχεδὸν πάντοτε, μέσα στὴν Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Εἶναι ἡ περίοδος τοῦ πένθους καὶ τῆς προσευχῆς, πού τόσο ἀγαποῦσε ὁ Ἅγιος ὅσο καιρὸ ζοῦσε.

Πολλοὶ δέχονται ὅτι ὁ Ὅσιος θάφτηκε μισὸ μίλι μακριὰ ἀπὸ τὸ μοναστήρι του.

Μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ μοναστηριοῦ ἀπὸ τοὺς Ἄραβες, τὸ λείψανο τοῦ μεταφέρθηκε στὴ Μονὴ Καλαμῶνος, στὸ μέρος πού εἶναι σήμερα τὸ μοναστήρι τοῦ Ὁσίου.

Μέχρι σήμερα κανένας δὲν ξέρει τὸ ἀκριβὲς μέρος, ὅπου βρίσκεται τὸ ἅγιο λείψανό του. Ἴσως μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ Ἅγιος νὰ ἀποφεύγει τὶς πολλὲς τιμές, πράγμα πού ἔκανε καὶ ὅταν ἦταν στὴ ζωὴ.

Γύρω στὰ τέλη Ἰουνίου τοῦ 2002, ὁ ἡγούμενος τοῦ Ὁσίου Γερασίμου, ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος, μετὰ ἀπὸ ἀνασκαφές, βρῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι τάφους μὲ λείψανα. Ἐδῶ ὑπολογίζεται νὰ ἦταν τὸ κοιμητήριό τοῦ μοναστηριοῦ. Ἴσως κάπου κοντὰ νὰ βρίσκεται καὶ τὸ πολύτιμο λείψανο τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ὁσίου.

Τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Γερασίμου

Τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Γερασίμου βρίσκεται στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου. Εἶναι κοντὰ στὴν Ἱεριχώ, πού κατοικεῖται σήμερα κυρίως ἀπὸ Ἄραβες Παλαιστίνιους. Σὲ μικρὴ ἀπόσταση βρίσκεται

μισογκρεμισμένο τὸ μοναστήρι τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Ἐκεῖ κοντὰ εἶναι τὸ ἀκριβὲς σημεῖο τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου, ὅπου βαπτίστηκε ὁ Χριστός. Λίγα χιλιόμετρα πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου, εἶναι ἡ Νεκρὰ Θάλασσα, στὸ μέρος πού βρίσκονταν οἱ ἀρχαῖες πόλεις Σόδομα καὶ Γόμορρα.

Τὸ μοναστήρι βρίσκεται τετρακόσια περίπου μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς Μεσογείου. Γι' αὐτὸ ἐδῶ ἡ ζέστη εἶναι ἀφόρητη τὸ καλοκαίρι καὶ οἱ βροχὲς τὸ χειμῶνα ἐλάχιστες. Τὸ μοναστήρι ὑψώνεται μεγαλόπρεπο. Εἶναι σήμερα μιὰ ὄαση, πού διακόπτει τὸ μονότονο καὶ ἄχαρο τοπίο τῆς ἀπέραντης ἐρήμου. Ὁ προσκυνητὴς ξεκουράζεται στοὺς φιλόξενους κώρους του, ξεχνᾷ τὴν ἄμμο καὶ τὶς πέτρες τῆς ἐρήμου καὶ φέρνει στὸ νοῦ τοῦ τὰ ἐνδοξα χρόνια του μοναχισμοῦ, τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ μοναστήρι, πάνω σε ἀμμόλοφους, ὑπάρχουν μερικὲς σπηλιές. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς λέγεται ὅτι ἔζησε ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία ἢ ἡ Ἁγία Φωτεινή.

Τὸ λείψανο τοῦ Ὁσίου Γερασίμου δὲν ἔχει βρεθεῖ ἀκόμη. Αὐτὲς τὶς ἡμέρες (2002) ὁ Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος ἀνακάλυψε πολλοὺς τάφους μὲ ἀκέραια λείψανα, ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι. Πιστεύει πὼς κάπου κοντὰ θὰ εἶναι καὶ τὸ πολύτιμο λείψανο τοῦ Ἁγίου καὶ ἴσως βρεθεῖ σύντομα.

Τὸ μοναστήρι περιτριγυρίζεται ἀπὸ πανύψηλα τείχη καὶ μεγάλη σιδερένια πόρτα. Μπαίνοντας στὸ μοναστήρι, στὰ ἀριστερά, βρίσκεται μικρὴ ἐκκλησία ἀφιερωμένη στὴ φυγὴ στὴν Αἴγυπτο. Εἶναι ἡ σπηλιὰ ὅπου, κατὰ τὴν παράδοση, φιλοξενήθηκε ἡ Παναγία μετὰ τὸ Χριστὸ βρέφος καὶ τὸν Ἅγιο Ἰωσήφ, ὅταν ἔφευγαν στὴν Αἴγυπτο.

Ἡ παράδοση λέει ὅτι ἡ ἁγία οἰκογένεια ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴ σπηλιὰ μιὰ νύχτα. Ἐδῶ εἶχε τὸ λημέρι τοῦ ἑνὸς ἀρχιληστής. Αὐτὸς εἶπε στοὺς ἄλλους ληστὲς νὰ μὴν πειράξουν αὐτὴ τὴν οἰκογένεια, διαφορετικὰ θὰ εἶχαν νὰ κάνουν μαζί του. Τὴ νύχτα ἡ Παναγία ἔλουσε τὸ Χριστό. Τὸ νερὸ ποὺ ἔμεινε, ποὺ ἦταν πεντακάθαρο, τὸ πῆρε ἡ γυναῖκα τοῦ ληστῆ καὶ ἔλουσε τὸ ἄρρωστο παιδί της. Ἀμέσως τὸ παιδί ἔγινε καλά. Λέγεται ὅτι αὐτὸ τὸ ἀγόρι ἦταν ὁ ληστής ποὺ σταυρώθηκε στὰ δεξιὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ πῆγε στὸν Παράδεισο...

Ἡ περιοχὴ αὐτὴ λέγεται καὶ περιοχὴ τῆς πέρδικας.

Πῆρε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὴν Παναγία. Ὅταν τὴ βλέπανε νὰ περνᾷ ἔλεγαν ὅτι ἔμοιαζε μετὰ πέρδικα. Μάλιστα κάποιος εἶπε:

- Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶναι τόσο ὄμορφη! Ἄν ὑπάρχει μητέρα τοῦ Θεοῦ αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι.

Ὁ χώρος γύρω ἀπὸ τὸ μοναστήρι εἶναι μιὰ ὄαση. Χάρη στὶς ἄοκνες προσπάθειες τοῦ ἡγουμένου καὶ τῆ

βοήθεια τῶν πιστῶν, ἡ μονότονη καὶ κατάξερη ἔρημος παραχωρεῖ τὴ θέση της στὸ πράσινο. Ἔτσι ἐδῶ ξεκουράζεται καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Πρὶν δεκαπέντε χρόνια περίπου, ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι ὑπῆρχαν μόνο λίγες φοινικιές. Σήμερα ὅλος ὁ χώρος σφύζει ἀπὸ ζωὴ καὶ ξεκουράζει τὸν κουρασμένο ἐπισκέπτη.

Τὸ βόρειο μέρος, ἔξω ἀπὸ τὸ μοναστήρι, εἶναι περιφραγμένο μὲ ψηλὸ τοῖχο. Ἐδῶ ὑπάρχουν πολλές ἐλιές, φοινικιές καὶ χαρουπιές. Κάτω ἀπὸ μιὰ ἀπ' αὐτὲς κοιμᾶται ἡσυχά τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου ἡ μοναχὴ Χριστοδοῦλη, ποὺ ἔζησε τὰ τελευταῖα της χρόνια σ' ἓνα μικρὸ δωμάτιο. Κοιμήθηκε σὲ ἡλικία 104 χρόνων. Ἡ μοναχὴ αὐτὴ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ ζῶα, κυρίως τὶς γάτες, τοὺς σκύλους καὶ τὶς κασιέκες. Ἡ ἀγιότητά της φαίνεται ἀπὸ τὸ πιὸ κάτω γεγονός:

Μετὰ τὴν κηδεῖα, τὴν ὥρα ποὺ τὴν κατέβαζαν ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ Ὁσίου Γερασίμου καὶ τὴν ἔπαιρναν νὰ τὴ θάψουν, ὁ πολὺ λίγος κόσμος ποὺ παρευρέθηκε, διαπίστωσαν ὅτι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ φέρετρο στέκονταν τὰ ἀγαπημένα της ζῶα, σκύλοι καὶ γάτες καὶ πάνω ψηλὰ στοὺς τοίχους παρατάχθηκαν πολλὰ πουλιά. Ἦταν ὅλα αὐτὰ τὰ ζῶα ποὺ τὰίιζε μὲ τὸ δικό της φαγητό.

Στὰ ἀνατολικά τοῦ μοναστηριοῦ ὑπάρχει ἓνα περιφραγμένο κτῆμα μὲ φραγκοσυκιές καὶ ἐλιές. Ἐδῶ

ὁ ἡγούμενος εἶχε μεταφέρει καὶ τὰ ζῶα, ἀλλὰ τὰ σήκωσε, μετὰ ἀπὸ τὸ ἐξῆς παράξενο γεγονός: Ὁ κηπουρὸς μπαρμπα-Μιχάλης, ποὺ βοηθοῦσε κάποτε στοὺς κήπους τῆς Μονῆς, ἐνῶ βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἄκουε μιὰ παράξενη φωνὴ νὰ λέει: «Δὲν φτάνει ποὺ μᾶς ἔφερε τὰ ἄλλα ζῶα, τώρα μᾶς κουβάλησε καὶ τὶς κασιέκες ἀπὸ πάνω μας». Τὸν τελευταῖο καιρὸ ὁ γέροντας εἶχε πάρει ἐκεῖ τὶς κασιέκες. Παρόμοιες φωνὲς ἄκουγαν καὶ ἄλλοι. Ἔτσι ὁ ἡγούμενος ἀναγκάστηκε νὰ μεταφέρει ὅλα τὰ ζῶα σὲ ἄλλους κῶρους.

Στὸ νότιο μέρος τοῦ μοναστηριοῦ ὑπάρχουν τρεῖς ξενῶνες. Ἐδῶ μποροῦν νὰ φιλοξενηθοῦν ὅσοι προσκυνητὲς θέλουν νὰ παραμείνουν στὸ μοναστήρι γιὰ ὀρισμένες ἡμέρες.

Τὰ τελευταῖα χρόνια, ἐξαιτίας τοῦ ἀραβοϊσραηλικοῦ πολέμου, ἐλάχιστοι προσκυνητὲς ἐπισκέπτονται τὸ μοναστήρι. Ὁ ἡγούμενος κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ βρεῖ χρήματα, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ βοηθήσει τοὺς κατοίκους τῆς Ἱεριχοῦς, Ὁρθόδοξους καὶ μουσουλμάνους, ποὺ στεροῦνται τὰ πάντα.

Θαύματα τοῦ Ὁσίου Γερασίμου

Ὅπως εἶδαμε πιὸ πάνω ὁ πανάγαθος Θεὸς ἔδωσε στὸν Γεράσιμο πολλὰ χαρίσματα. Συνομιλοῦσε μὲ τὰ ἄγρια θηρία, τὸν ὑπάκουαν καὶ τοὺς ἔδινε ὀνόματα, ζοῦσε μὲ ἐλάχιστη τροφή, ἄντεχε τὶς κακουχίες καὶ τὸν

καύσωνα, ἦταν ἡρεμος καὶ δὲν θύμωνε, εἶχε μεγάλη ὑπομονή, ἔκανε πολλή ἀσκησι καὶ ἐργαζόταν πολὺ, ἀγρυπνοῦσε καὶ προσευχόταν ἀσταμάτητα. Ἦξερε νὰ διαβάσει τὶς σκέψεις τῶν ἄλλων, γνώριζε ἀπὸ πρὶν αὐτὰ ποὺ θὰ γίνονταν στὸ μέλλον.

Ἐνα ἄλλο χάρισμα ἦταν ὅτι ἔβλεπε ἀπὸ μακριὰ αὐτὰ ποὺ γίνονταν σὲ ἓνα μέρος, χωρὶς νὰ εἶναι παρὼν. Ἔτσι εἶδε μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του ὅτι κοιμήθηκε ὁ Μέγας Εὐθύμιος, ποὺ τὸ μοναστήρι του ἀπεῖχε μερικὰ μίλια. Πῆγε λοιπὸν μὲ τὸν μαθητὴ του, Κυριακὸ, στὸ μέρος ὅπου ἦταν τὸ λείψανο τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀγίου, τὸν ἔθαψαν καὶ ξαναγύρισαν στὸ μοναστήρι τους.

Τὸ μεγαλύτερο ὅμως χάρισμα ἦταν τὸ θαυματουργικὸ, ὅταν ἦταν ζωντανός, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ὀσιακὴ κοιμήσι του. Στὶς ἡμέρες μας ἀκόμα ἐξακολουθεῖ νὰ κάνει πολλὰ θαύματα. Παρακάτω θὰ διηγηθοῦμε μερικὰ ἀπὸ τὰ θαύματά του.

Ἀνάστασι νεκροῦ

Ἦταν ἀκόμα ἦταν στὴ ζωὴ ὁ Ὁσιος Γεράσιμος ἀνέστησε ἓνα νεκρὸ. Πῶς ὅμως ἔγινε τὸ μεγάλο καὶ παράδοξο αὐτὸ θαῦμα; Κάποτε κοιμήθηκε κάποιος μοναχὸς τῆς Λαύρας καὶ δὲν τὸ ἔμαθε ὁ Ὁσιος, ποὺ ἦταν τότε ἡγούμενος. Ὦταν κτύπησε τὸ σήμαντρο γιὰ τὴν κηδεῖα του, πῆγε κι ὁ Γέροντας στὸ ναὸ. Ὦταν εἶδε τὸ λείψανο λυπήθηκε, διότι δὲν τὸν

ἀποχαιρέτισε, πρὶν φύγει ἀπὸ τὴ ζωὴ. Πῆγε λοιπὸν κοντὰ στὸ φέρετρο καὶ λέγει στὸν πεθαμένο:

- Σήκω, ἀδελφέ, νὰ ἀποχαιρετιστοῦμε.

Τότε ὁ νεκρὸς μοναχὸς ἀναστήθηκε, σηκώθηκε καὶ ἀποχαιρέτισε τὸν Γεράσιμο. Αὐτὸς μετὰ τοῦ ξαναεῖπε:

- Κοιμήσου τώρα μέχρι τὴ Δευτέρα Παρουσία, ὅποτε θὰ σὲ ἀναστήσει ὁ Χριστὸς.

Πραγματικὰ ὁ μοναχὸς ξαναμπῆκε στὸ νεκροκρέβατο καὶ συνέχισε τὸν αἰώνιο ὕπνο του.

Ἄν σκεφτοῦμε ὅτι νεκροὺς ἀνέστησε μόνο ὁ Χριστὸς, μερικοὶ ἀπόστολοι καὶ λίγοι ἅγιοι, θὰ καταλάβουμε σὲ ποιά ὕψη ἀγιότητος εἶχε φτάσει ὁ Γεράσιμος.

Θεραπεία δωδεκάχρονου μὲ ψηλὸ πυρετὸ

Μετὰ τὴν κοίμησή του ὁ Ὅσιος Γεράσιμος ἀνακηρύχθηκε ἅγιος καὶ ἔκανε θαύματα, ἀπὸ τὰ παλιὰ ἐκεῖνα χρόνια μέχρι καὶ σήμερα. Πολλοὶ μάλιστα λένε ὅτι ἄκουσε πολὺ γρήγορα τὶς παρακλήσεις καὶ τὶς προσευχὲς τους καὶ τοὺς ἔκανε καλά. Γι' αὐτὸ ἀπὸ πολλοὺς ὀνομάζεται «Ὁ Ἅγιος Ἐξπρὲς». Εἶναι πάντα ζωντανός, κυκλοφορεῖ ἀνάμεσα στοὺς προσκυνητὲς καὶ στοὺς ἄλλους πιστοὺς, συνομιλεῖ μαζί τους, τοὺς παρηγορεῖ, τοὺς ἐνθαρρύνει, τοὺς θεραπεύει καὶ σκορπίζει παντοῦ τὴν ἀγάπη του.

Ὁ τωρινὸς ἡγούμενος, ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος, διηγεῖται τὸ πιὸ κάτω θαῦμα:

- Πρὶν εἴκοσι χρόνια περίπου ἦρθε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα ὁ διάκονος Εἰρηναῖος τῆς μονῆς Σινᾶ. Εἶχε μαζί του καὶ ἓνα δωδεκάχρονο ἀγόρι ἀπὸ τὴν Κρήτη ποὺ φοιτοῦσε στὴ σχολὴ τῆς Σιών. Ἦταν Σάββατο ἀπόγευμα, ἤμουν πολὺ κουρασμένος καὶ ζύμωνα, διότι δὲν εἶχα πρόσφορο γιὰ τὴν λειτουργία τῆς Κυριακῆς. Ξαφνικὰ τὸ παιδί παρουσίασε πολὺ ψηλὸ πυρετό, εἶχε φοβεροὺς πονοκεφάλους καὶ ἀνυπόφορους πόνους. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Ὅχημα δὲν εἶχα, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα μηχανάκι, δὲν μπορούσα νὰ τὸ πάρω στὸν γιατρὸ καὶ ἤμουν σὲ ἀπελπιστικὴ κατάσταση. Προσευχήθηκα στὸν Ἅγιο νὰ κάνει τὸ παιδί καλά. Κατὰ τὶς ἑνδεκα ἢ ὡρα ὁ διάκος καὶ τὸ παιδί ἀποκοιμήθηκαν. Ἐγὼ ἤμουν κατακουρασμένος, εἶχα τὰ ψωμιά στὸ φούρνο, σκεφτόμουν τὴν λειτουργία τῆς ἐπόμενης μέρας καὶ παρακαλοῦσα θερμὰ τὸν Ἅγιο νὰ κάνει καλά τὸ ἄρρωστο παιδί. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ διάκος ἀκούει τὴν πόρτα νὰ κτυπᾷ. Σηκώνεται, κοιτάζει, δὲν ἦταν κανένας. Ἦρθε καὶ με βρῆκε καὶ πήγαμε μαζί στὸ δωμάτιό τους. Τοῦ εἶπα ὅτι ὁ Ἅγιος θὰ ἦτανε. Δὲν πρόλαβα νὰ τελειώσω τὴν κουβέντα καὶ τὸ παιδί, ἐκεῖ ποὺ παραμιλοῦσε, ζύπνησε καὶ μοῦ εἶπε: «Γέροντα, ἔγινα μούσκεμα. Ἐνας παππούλης ἔριξε ἀπάνω μόνο ἓναν τενεκὲ νερό». Τοῦ ἔβγαλα τὸ φανελάκι καὶ τὸ σκουπίσαμε με

τὴν πεισέτα. Σὲ πέντε λεπτὰ κοιμήθηκε ἡσυχο, χωρὶς πυρετὸ καὶ τὸ πρωὶ ἦταν τελείως καλά.

Ὁ Ἅγιος προσφέρει φρουτὰ στοὺς προσκυνητὲς του

Ὁ ἡγούμενος Χρυσόστομος συνεχίζει:

- Μιὰ φορὰ ἦταν ἐδῶ, στοὺς Ἁγίους Τόπους, ἓνα γκρουπ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ ἓνα δεσπότη - Διονύσιο τὸν λέγανε - ἀπὸ μιὰ περιοχὴ τῆς Μακεδονίας. Εἶχε ἔρθει μὲ φοιτητὲς τῆς θεολογίας. Εἶδοποιήσανε ἀπὸ τὴν Ἱερικὴ ὅτι ἔρχονται κι ἂν μποροῦσα νὰ τοὺς ἐτοιμάσω φάβα (διότι ἐγὼ συνηθίζω νὰ ψήνω φάβα γιὰ τὸν κόσμο).

Ὅταν μπήκανε μέσα στὸ μοναστήρι εἶπα στὸ δεσπότη: «Δεσπότη μου, νὰ μὲ συγχωρέσεις, ἀλλὰ δὲν ἔχω φρουτὸ νὰ φᾶτε μετὰ τὴ φάβα». Σὲ λίγο μπαίνει ἓνας στρατιώτης μ' ἓνα κασόνι πορτοκάλια καὶ λέει: «Ἀμπούνα, (Γέροντα) πάρε αὐτὰ τὰ πορτοκάλια». Ἐγὼ ἀπόρησα, διότι ἔφυγε ἀμέσως καὶ πῆγα νὰ δῶ ἀπὸ ποιοὺ στρατόπεδο εἶναι. Βγαίνω ἔξω, κοιτάζω ἀπὸ δῶ, κοιτάζω ἀπὸ κεῖ, τίποτα. Ἄφαντος ὁ στρατιώτης. Φωνάζω ἓναν ἐργάτη καὶ τὸν ρωτᾶω ποῦ πῆγε ὁ στρατιώτης. Αὐτὸς ἀπορεῖ καὶ μοῦ λέει ὅτι δὲν εἶδε κανένα στρατιώτη νὰ μπαίνει στὸ μοναστήρι. «Πῶς δὲν μπῆκε», τοῦ λέω. «Νὰ τὰ πορτοκάλια». Αὐτὸς ἔμεινε κόκαλο καὶ λέει: «Δὲν μπῆκε κανείς. Ἐγὼ ἐδῶ ἤμουνα, στὴν πόρτα. Δὲν ἦρθε κανένας, οὔτε φάνηκε κανένα τζίπ». Μπήκα μέσα καὶ εἶπα στὸ δεσπότη ὅτι ὁ

Ἄραβας δὲν εἶδε κανένα νὰ μπαίνει. Ὅλοι ἀπόρησαν καὶ εἶπαν ὅτι τὸν εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους. Βγαίνουν ὅλοι ἔξω - ἓνα λεπτὸ εἶχε περάσει - δὲ βλέπουν τίποτα. Κι αὐτοκίνητο νὰ ἦταν, δὲ θὰ προλάβαινε ν' ἀπομακρυνθεῖ. Φρόντισε ὁ Ἄγιος καὶ ἔστειλε φροῦτα.

Θαυματουργικὴ ἀνεύρεση νεροῦ γιὰ τὸ μοναστήρι

Ὁ ἡγούμενος Χρυσόστομος συνεχίζει τὴ διήγησή του, φέρνοντας στὸ νοῦ του ἀκόμα ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Γερασίμου.

Τὸ πηγάδι στὴν αὐλὴ τοῦ μοναστηριοῦ εἶχε πολὺ λίγο νερό, ποὺ ἔπιανε ἀπὸ τὴ βροχὴ. Γι' αὐτὸ ζήτησα καὶ μοῦ ἔδωσαν οἱ Ἑβραῖοι λίγο νερό. Καὶ πάλι ὅμως δὲν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ μοναστηριοῦ. Ἔτσι ἀποφάσισα νὰ σκάψω σ' ἓνα διπλανὸ χεῖμαρρο, ὅπου εἶχα ἀκούσει ὅτι ὑπῆρχε παλιὰ νερό. Σκάβαμε τρεῖς ἐργάτες. Ὁ Σαμίρ, ἓνας Ἄραβας ποὺ εἶχα ἐδῶ ἀπὸ μικρὸ παιδί, ἓνας προσωρινὸς ἐργάτης καὶ ἐγώ. Ἀφοῦ κατεβήκαμε εἴκοσι τρία μέτρα βάθος δὲ βρήκαμε οὔτε ἴχνος νεροῦ. Θυμᾶμαι ἦταν μεσημέρι. Ἦμουν κατακουρασμένος καὶ στενοχωρημένος καὶ κάθισα κάτω ἀπὸ ἓνα ἀγριόδεντρο, γιὰ νὰ ξεκουραστῶ λιγάκι. Τότε εἶπα: «Ἄγιε μου Γεράσιμε, φαίνεται ὅτι δὲν θέλεις νὰ βροῦμε νερό. Ἄν δὲν τὸ βροῦμε καὶ σήμερα θὰ τὸ κλείσω τὸ πηγάδι». Δουλεύαμε μὲ τὸν παραδοσιακὸ τρόπο. Σκάβαμε μὲ τὴν τσάπα καὶ τὸν κασμὰ καὶ καθαρίζαμε μὲ τὸ φτυάρι, γιὰ νὰ

κατεβοῦμε κάτω. Ἐκείνη τὴν ὥρα σκάβανε κάτω δύο ἐργάτες κι ἐγὼ ἤμουν ἀπάνω καὶ ἄδειαζα τοὺς κουβάδες. Μοῦ φωνάζουν: «Ἀμπούνα, ἔλα κάτω γιατί βρήκαμε χαλίκι». Εἶχανε βρεῖ μόνο χῶμα, χωματόπετρα. Σηκώθηκα ἀμέσως. Κατεβαίνω κάτω, παίρνω ἀμέσως τὸν κασμὰ καὶ ἀρχίζω μόνος μου νὰ σκάβω. Ἔσκαβα, ἔσκαβα, ἔσκαβα, κατέβηκα γύρω στὸ μισὸ μέτρο καὶ παρατήρησα ὅτι ὅλο καὶ πιὸ βρεγμένο ἦταν τὸ χαλίκι. Στὸ ἐνάμισι μέτρο βρήκαμε τὸ νερό. Πιστεύω πὼς ἦταν ὅπωςδήποτε θαῦμα τοῦ Ἁγίου. Ἄν δὲν τὸν παρακαλοῦσα καὶ δὲν συνεχίζαμε τὸ σκάψιμο, τὴν ἄλλη μέρα θὰ τὸ ἐκλείνα τὸ πηγάδι, διότι ἦταν καὶ παράνομο. Οἱ Ἑβραῖοι ἀπαγορεύουν ν' ἀνοίξεις πηγάδι ἢ νὰ κτίσεις κάτι χωρὶς ἄδειες, γι' αὐτὸ κι ἔχω πάντα προβλήματα. Μεγαλύτερο θαῦμα τοῦ Ἁγίου εἶναι πὺ τὸ νερὸ ἦταν καθαρὸ καὶ γλυκό. Στὴν περιοχή αὐτὴ τὰ νερά, ἐπειδὴ εἶναι κοντὰ ἢ Νεκρὰ Θάλασσα, εἶναι ὄχι μόνο ἄλμυρά, ἀλλὰ λύσσα, ἔχουν θειάφι καὶ μυρίζουν σὰν κλούβια αὐγά.

Παρουσία τοῦ Ἁγίου στὸ ναὸ του

Πρὶν δώδεκα χρόνια περίπου ὁ ἡγούμενος εἶχε πάει στὴν Ἑλλάδα. Στὸ μοναστήρι βρισκόταν μιὰ ρουμὰνα καλογριά, ἢ Μαρία, ὁ Ἀσὰμ ὁ ἄραβας, μικρὸ παιδί τότε καὶ δίπλα στὴ σπηλιὰ ἢ γερόντισσα Χριστοδούλη.

Κάθε νύκτα ἀκούγανε τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γερασίμου νὰ ἀνοίγει καὶ νὰ κλείνει. Πήγαινε ἢ

Μαρία νὰ δεῖ ποιὸς ἦταν καὶ δὲν ἔβλεπε κανένα. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Ἀσάμ, ποὺ γύριζε στὸ μοναστήρι, κοίταζε καὶ δὲν ἔβλεπε κανένα.

Ὅταν ὁ π. Χρυσόστομος γύρισε στὸ μοναστήρι τὸν ρωτήσανε:

- Γέροντα, ποιὸς ἀνοικοκλείνει τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας κάθε βράδυ;

Κι ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε:

- Ὁ Ἅγιος Γεράσιμος εἶναι, ποιὸς ἄλλος νὰ εἶναι;

Ὁ Ἅγιος ἐκτελοῦσε χρέη φύλακα τοῦ μοναστηριοῦ, ὅταν ἀπουσίαζε ὁ ἀγιοταφίτης φύλακάς του.

Ἐπίσης μέσα στὸ μοναστήρι πάρα πολλοὶ ἔνωσαν μιὰ θαυμάσια εὐωδία, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ περιγράψουν μὲ λόγια.

Θεραπεία νεαροῦ μαθητῆ στὴν Κύπρο

Ἡ Δ.Σ. ἀπὸ τὴ Λάρνακα τῆς Κύπρου διηγεῖται:

- Ὁ γιὸς μου Γιώργος, δεκαπέντε χρονῶν, εἶχε σοβαρὸ πρόβλημα ὑγείας. Γιὰ πέντε ὡς ἕξι μῆνες συνέχεια, κάθε μέρα, λιποθυμοῦσε. Πήγαμε σὲ πολλοὺς γιατροὺς, ξοδέψαμε πολλὰ λεφτά, ὑποφέραμε πολὺ, μέχρι ποὺ ἀκούσαμε γιὰ τὸν Ἅγιο Γεράσιμο καὶ τὸν ἠγοῦμενο Χρυσόστομο.

Μιλήσαμε μαζί του και μετὰ ἀπὸ παράκληση στὸν Ἅγιο, τὸ παιδί ἔγινε καλά. Τώρα ἐργάζεται κανονικά. Ἐνῶ πρὶν εἶχε καὶ πρόβλημα καρδιάς ἀπὸ πολὺ μικρός, οἱ τελευταῖες ἐξετάσεις ἔδειξαν ὅτι χαίρει ἄκρας ὑγείας καὶ δὲν ἔχει τὸ παραμικρό.

Ὁ Ἅγιος Γεράσιμος ἐξομολογεῖ ἀντρόγυνο

Ἐνα ἀντρόγυνο διηγίόταν τὸ παρακάτω θαῦμα:

- Πρὶν λίγα χρόνια ἤρθαμε στὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου καὶ μείναμε γιὰ λίγες μέρες. Ἐνα ἀπόγευμα παρακαλέσαμε τὸν ἡγούμενο νὰ μᾶς ἐξομολογήσει, ἂν εἶχε χρόνο. Ὁ γέροντας ἀπάντησε ὅτι δὲν μπορούσε, διότι εἶχε πολλὲς δουλειές. Μετὰ ἀπὸ λίγο ἀνεβήκαμε τὴ σκάλα καὶ μπήκαμε στὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου. Ἐκεῖ συναντήσαμε πάλι τὸν ἡγούμενο. Ὅταν μᾶς εἶδε, μᾶς εἶπε μὲ πολλή ἀγάπη: «Ἐλᾶτε, παιδιά μου, νὰ σᾶς ἐξομολογήσω».

Ὅταν τελείωσε ἡ ἐξομολόγηση, κατεβήκαμε πάλι στὸ προαύλιο. Σὲ λίγο περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ μας ὁ ἡγούμενος καὶ τὸν εὐχαριστήσαμε γιατί, παρόλες τὶς σκοτοῦρες καὶ τὴν κούραση, μᾶς ἔκανε τὸ χατίρι καὶ μπήκε στὸν κόπο νὰ μᾶς ἐξομολογήσει. Τότε ἐκεῖνος ἐκπληκτος μᾶς εἶπε:

- Τί λέτε, βρὲ παιδιά; Ἐγὼ σᾶς ἐξομολόγησα; Ἐγὼ κανένα δὲν ἐξομολόγησα σήμερα. Ἀφοῦ σᾶς εἶπα ὅτι δὲν εἶχα καιρὸ καὶ ἤμουν καὶ κουρασμένος.

Ἐμεῖς μείναμε ἄφωνοι. Καταλάβαμε ὅτι ἐκεῖνος ποῦ μᾶς ἐξομολόγησε δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἅγιο Γεράσιμο. Ἐμφανίστηκε μὲ τὴ μορφὴ τοῦ ἡγουμένου, γιὰ νὰ μὴν τὸν καταλάβουμε. Δοξάζουμε τὸ Θεὸ καὶ τὸν εὐχαριστοῦμε. Ἐπίσης εὐχαριστοῦσαμε τὸ μεγάλο Ἅγιό του, τὸν Ἅγιο Γεράσιμο, ποῦ μᾶς ἔκανε τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ μᾶς ἐξομολογήσει.

Εὐλογεῖ ἱερωμένο

Ἐνας ἱερωμένος διηγήθηκε τὰ ἑξῆς:

- Μιὰ μέρα βρισκόμουν στὴ μονὴ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου καὶ καθόμουν στὴν ἐσωτερικὴ αὐλή. Σὲ μιὰ στιγμὴ πέρασε ἀπὸ μπροστά μου ὁ ἡγούμενος καὶ μὲ εὐλόγησε. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ξαναπέρασε καὶ τὸν εὐχαρίστησα γιὰ τὴν εὐλογία του, τὴν ὥρα ποῦ περνοῦσε ἀπὸ μπροστά μου, πρὶν λίγη ὥρα. Ὁ ἡγούμενος τότε μου εἶπε:

- Πάτερ, πρὶν λίγο δὲν πέρασα ἀπὸ ἐδῶ, οὔτε σὲ εὐλόγησα.

Τότε τοῦ ἀπάντησα ὅτι ἴσως κάποιος ἄλλος ἱερωμένος νὰ βρισκόταν στὸ μοναστήρι. Ἐκεῖνος ὅμως μου εἶπε ὅτι οἱ μόνοι ρασοφόροι ποῦ βρίσκονταν ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα στὸ μοναστήρι ἤμασταν ἐμεῖς οἱ δύο. Καταλάβαμε ὅτι ὁ Ἅγιος Γεράσιμος πῆρε τὴ μορφὴ τοῦ ἡγουμένου καὶ ἔκανε βόλτες μέσα στὸ μοναστήρι του.

Τὸ ἱστορικὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀββᾶ Γερασίμου στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου (καθαρεύουσα)

Μία ἐκ τῶν παλαιότερων Μονῶν τῆς Παλαιστίνης εἶναι ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου, ἡ ὁποία ἐκτίσθη ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸ ἔτος 455. Αὐτὸς κατήγετο ἐκ τῶν Μύρων τῆς Λυκίας. Ὑπῆρξε σπουδαία μορφή τοῦ μοναχισμοῦ τῆς Παλαιστίνης συνδυάζων τὸν ἀναχωρητικὸν μὲ τὸν κοινοβιακὸν μοναχισμόν. Τὸ μοναστήριον εἶναι ἐκτισμένον εἰς τὴν νοτιοανατολικὴν κοιλάδα τῆς Ἱεριχοῦς. Πλησίον αὐτοῦ εἶναι τὸ ἀκριβὲς σημεῖον τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου, ὅπου ἐβαπτίσθη ὁ Χριστός. Πλησίον τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου εὐρίσκεται ἡ Νεκρὰ Θάλασσα, εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκοντο αἱ ἀρχαῖαι πόλεις Σόδομα καὶ Γόμορρα. Τὸ μοναστήριον, τὸ ὁποῖον ὑψώνεται μεγαλόπρεπον εὐρίσκεται τετρακόσια περίπου μέτρα ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Εἰς τὴν βόρειον πλευρὰν του εἶναι ἐκτισμένη τρίκλιτος Ἐκκλησία ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἀββὰν Γεράσιμον, τὸν Μέγαν Εὐθύμιον, τὸν Ἀββὰν Ζωσιμᾶν καὶ τὴν Ὁσίαν Μαρίαν τὴν Αἴγυπτίαν. Ὅλος ὁ ἐσωτερικὸς διάκοσμος εἶναι τοῦ 12ου αἰῶνος. Κάτω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον εὐρίσκεται μία ἄλλη μικροτέρα, ἀφιερωμένη εἰς τὴν φυγὴν εἰς τὴν Αἴγυπτον τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας, ἐξ αἰτίας τοῦ Ἡρώδου. Συμφώνως πρὸς τὴν παράδοσιν, εἰς τὸν χῶρον ἐστάθη καὶ ἐφιλοξενήθη ἡ Παναγία μὲ τὸν Χριστὸν βρέφος καὶ τὸν Ἅγιον Ἰωσήφ, ὅπου ἔλαβε χώρα τὸ ἀκόλουθον γεγονός. Ἐδῶ

εἶχε τὸ λημέρι του εἰς ἀρχιληστής. Αὐτὸς διέταξεν τοὺς ἄλλους ληστὰς νὰ μὴν ἐνοχλήσουν αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν, διαφορετικῶς θὰ εἶχαν νὰ κάνουν μαζί του. Τὴν νύχτα ἡ Παναγία ἔλουσε τὸν Χριστόν. Τὸ νερὸν τὸ ὁποῖον ἔμεινε, τὸ ἔλαβε ἡ γυναῖκα τοῦ ληστοῦ καὶ ἔλουσε τὸ ἄρρωστον τέκνον της. Ἀμέσως τὸ τέκνον ἐθεραπεύθη. Λέγεται ὅτι αὐτὸ τὸ ἀγόρι ἦτο ὁ ληστής, ὁ ὁποῖος ἐσταυρώθη ἐκ δεξιῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ μετέβη εἰς τὸν Παράδεισον. Ἡ περιοχὴ αὐτὴ λέγεται καὶ περιοχὴ τῆς πέρδικας (Deir Hajla). Ἔλαβε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὴν Παναγίαν. Ὅταν τὴν εἶδαν νὰ περνᾷ ἔλεγον ὅτι ὁμοίαζε μὲ πέρδικα. Μάλιστα κάποιος εἶπε χαρακτηριστικῶς: «Αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶναι τόσο ὀμορφη! Ἄν ὑπάρχει μητέρα τοῦ Θεοῦ αὐτὴ πρέπει νὰ εἶναι». Μὲ τὴν εἰσβολὴν τῶν Περσῶν τὸ 614, τὸ μοναστήριον κατεστράφη καὶ δὲν ἐπανεκτίσθη παρὰ μόνον εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 9ου αἰῶνος. Τὸ σημερινὸν μοναστήριον ἀνωκοδομήθη ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείπια ἐνὸς ἄλλου σπουδαίου μοναστηρίου, γνωστοῦ ὡς «Λαύρα τοῦ Καλαμῶνος», τὸ ὁποῖον ἰδρύθη ἀπὸ ἀναχωρητὰς τῆς ἐρήμου, εἰς τοὺς χρόνους τῆς Ἁγίας Ἐλένης καὶ θεωρεῖται τὸ ἀρχαιότερον μοναστήριον τῆς Παλαιστίνης. Εἰς ἐκ τῶν πολλῶν μοναχῶν τῆς Λαύρας τοῦ Καλαμῶνος ἦτο καὶ ὁ Ἅγιος Σάββας, πρὶν ἰδρύσῃ τὴν ἰδικὴν του Λαύραν. Ἡ Λαύρα ἐξηκολούθει νὰ κατοικεῖται μέχρι τὸν 12ον αἰῶνα, ὅταν ἐπεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Μανουὴλ Κομνηνοῦ. Ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ μοναστηρίου ἐκτίσθη τὸν 19ον

αἰῶνα τὸ σημερινὸν μοναστήριον τοῦ Ἁγίου
Γερασίμου. Ἡ μνήμη του τιμᾶται τὴν 4ην Μαρτίου
καὶ πάντοτε πέφτει ἐντὸς τῆς Μεγάλης
Τεσσαρακοστῆς, τῆς περιόδου τοῦ πένθους καὶ τῆς
κατανύξεως, τὸ ὁποῖον τόσο ἀγαποῦσε ὁ Ὅσιος καθ’
ὄλον του τὸν βίον. Πάντοτε εἰκονίζεται μὲ ἓνα λέοντα,
ὁ ὁποῖος, ἀφ’ οὗ ἐθεραπεύθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου, ἔγινε
πιστὸς καὶ ἀχώριστος ὑποτακτικὸς του, βοηθῶν εἰς τὰ
ἔργα τῆς Μονῆς. Ἔτσι ὁ Θεὸς δοξάζει τοὺς δοξάζοντας
αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν τους.

